

Med hensyn til forløbet af salget af »Niels Klim« og »Peder Paars« vil jeg gerne sige, at der jo foreligger beregninger, som viser, at hvis vi skulle have kørt videre med dem i dag, ville de med de afskrivningsmetoder, vi anvender i disse år, have givet et underskud på 80-120 mio. kr. eller deromkring. Jeg har ikke tallet helt aktuelt; det står i den ene af Rigsrevisionens rapporter angivet til 120 mio. kr., men lad os sige et sted mellem 80 og 120 mio. kr.

Det er altså nøjagtigt det samme som »Ask« og »Urd«.

Hvis man ser på situationen på Kattegat, så er der kommet en konkurrence, som aldrig før har været der; altså, der skal en nytænkning til. Der har været alternative forslag om ændringer af ruten, men det er blevet nedstemt i denne sal.

Vi står i den situation i dag, at Per Henriksen og hans skibe holder op i løbet af kort tid. Der opstår en ny situation på Kattegat. Hvis det bliver rigtigt stormvejr, og Miljøministeriet træffer afgørelse om, at hovercraft ikke må anvendes på Kattegat, har vi kun »Ask« og »Urd« tilbage. Vi har en situation, der er fuldstændig uafklaret – hvis og hvis og hvis.

Men én ting er helt sikker, og det er, at et antal partier i dette Ting har truffet nogle afgørelser, som har ændret situationen totalt, nemlig om den nye organisation af DSB, indstillingen og ansættelsen af de nye bestyrelser. Den opdeling, der er kommet i rederierne, i busdivisjonen og i selve DSB's ledelse, har ændret det så meget, at nu behøver vi ikke flere undersøgelser.

Nu kører dette igennem, og så må vi have et statsbanesystem, der bliver effektivt og moderne, hvor folk kan holde ud at arbejde, og hvor der er et effektivt system, som også har muligheden for at straffe dem, der laver fejl. Men man kan ikke begynde at efterrationalisere og straffe folk for noget, der ikke kan straffes for i dag.

Aage Frandsen (SF):

Denne sag hører afgjort til en af de pinligste sager for det politiske system i de senere år, og med de erfaringer, jeg har med sager, siger det ikke så lidt.

Den drejer sig om en regering, der ville opnå nogle meget hurtige budgetforbedringer på finansloven ved salg af færgerne »Niels Klim« og »Peder Paars«. Bag dette salg stod partierne Det Konservative Folkeparti, Venstre, Det Radikale Venstre, Fremskridtspartiet og Kristeligt Folkeparti.

På linje med Socialdemokratiet og Centrum-Demokraterne var SF imod salget. Vi mente, at det var en forkert disposition af hensyn til færgebetjeningen på Århus-Kalundborg-ruten. Vi var endvidere imod, at regeringen på denne måde solgte ud af statens værdier for at opnå en hurtig budgetmæssig forbedring, og vi tvivlede også på, at den budgetmæssige forbedring ville svare til det, som den daværende regering forudsagde.

På det sidste punkt viste det sig, at vi fik meget mere ret, end vi havde regnet med. Vi kunne rent faktisk ikke tro, at den daværende regering kunne tage så meget fejl eller havde så ringe kompetence på området, at den kunne tage så meget fejl, når det drejer sig om køb og salg af færger.

Det politiske ansvar for, at en økonomisk gevinst på 300 mio. kr. er blevet til et minus på måske 500-600 mio. kr., er entydigt den daværende regerings, primært den daværende finansministers, sekundært den daværende trafikministers. Sådan tror jeg, at de reelle indflydelses- og ansvarforhold er i sagen, selv om det formelt måske burde have været trafikministerens, men ansvars- og indflydelsesforholdet er ikke altid det, der svarer til det formelle.

Når jeg ser tilbage på tidligere debatter her i Folketinget og i pressen, er det utroligt, i hvilket omfang kritikerne af regeringens og Folketingsflertallets dispositioner fik ret.

Min egen partifælle Tommy Dinesen, som på grund af bortrejse ikke i dag kan være SF's ordfører, stillede dengang utallige spørgsmål om de dispositioner, som regeringen og i den forbindelse finansministeren og trafikministeren foretog. Hvis man kort skal karakterisere de svar, han i den forbindelse fik ikke mindst fra den daværende finansminister, så er det arrogance og – det ved vi i dag – inkompetence, der mere end noget andet karakteriserer dem.

Der er som sagt ikke tvivl om, hvor det politiske ansvar skal placeres, og derfor mener jeg heller ikke, der er tvivl om, at det ikke kun var den daværende opposition i det spørgsmål, nemlig Socialdemokratiet, SF og Centrum-Demokraterne, der blev ført bag lyset. Det gjorde også hele Folketinget.

Hvad gør vi så ved det? Ja, i virkelighedens verden må vi konstatere, at det er svært at gøre noget med det politiske ansvar. Der er ingen mening i at gøre et politisk ansvar gældende, når den hovedansvarlige, den daværende finansminister, for længst har forladt sin post;